

GROEN-INFLUENCER MARIEKE NOLSEN:

'Een accent vertelt waar je vandaan komt en daar is helemaal niets mis mee'

Bloemiste Marieke Nolsen is een van de grootste groene influencers van ons land. Via social media, workshops en haar boeken deelt ze haar passie voor het werken met seizoensbloemen uit eigen tuin. Die liefde bloeide al jong op in de Achterhoek, tussen de stekken van haar oma en de dahlia's van haar moeder, streektaalschrijfster Dinie Hiddink.

'Als ik denk aan mijn jeugd in Lochem, komen vooral herinneringen boven waarin we buiten zijn. Hoe mijn broer op zondag in zijn raketje, een soort trapautootje, helemaal van de stad naar onze opa en oma in Zwiiep reed. En dat we vaak samen wandelden over de Lochemse Berg naar Barchem. Mijn moeder had een tuin vol met dahlia's en eenjarigen, die ze zelf zaaide. Ze had wel vijftig verschillende soorten. Dat was voor die tijd, begin jaren zeventig, echt niet gebruikelijk. Ik weet nog goed hoe fantastisch ik dat vond, al die kleurrijke bloemen in de tuin. En om daar dan samen met mijn moeder van te plukken en boeketten van te maken. Dit wil ik later ook, wist ik toen al."

"Zelf had ik thuis ook een tuintje, zo groot als een tafel. Hij bestond uit stenen die ik had gestapeld tot twee verdiepingen. Ertussen groeiden allemaal vetplantjes. Dat had ik gezien bij onze buurjongen, waar ze erg Oostenrijk-georiënteerd waren. Op mijn twaalfde heb ik eens alle vaste planten uit de tuin van mijn moeder gespit, doormidden gestoken en verplant. Het tuinieren zat er toen al in, denk ik. Ik herinner me nog goed hoe boos mijn moeder was. Zij heeft haar groene vingers geërfd van haar moeder. Mijn oma had een grote groentetuin waarin ook dahlia's bloeiden. Haar vensterbanken en kasten stonden vol met kamerplanten, zoals de siernetel, nu weer helemaal populair. Als ze het plafond bereikten, knipte ze de takjes af, die ze vervolgens op

'ALS IK HIER
ÉÉN DING HEB
GELEERD, IS DAT
IK VOORAL ZELF
NAAR VOREN
MOEST STAPPEN'

water zette. Als ze dan worteltjes hadden, kregen ze een eigen potje. Zo heb ik het stekken van mijn oma geleerd.”

Gepest om accent

“Vijftig jaar geleden verhuisden we voor het werk van mijn man Martin van het oosten naar het midden van het land. We lieten destijds een mooie boerderij achter bij landgoed Twickel in Delden, waar Martin werkte. Onze achterdeur stond er altijd open. De kinderen hadden iedere dag vriendjes en vriendinnetjes over de vloer, heel gezellig. Hier in Leusden kenden we niemand en moesten we ons sociale leven echt weer opbouwen. Toch vond ik dat niet het moeilijkste. Het was vooral de snelheid van de mensen waar ik erg aan moest wennen. Op school bijvoorbeeld. In Delden liepen de kinderen zelf naar binnen. Hier gingen al die ouders mee de klas in en wilden ze allemaal tegelijk de leraar spreken. Zó druk vond ik dat. Voor de kinderen was het ook een hele overgang. Van vriendjes op elke hoek van de straat naar helemaal niets. Ze hadden bovendien een accent en daar werden ze mee gepest. De school heeft daar toen heel goed op ingespeeld. Ze hebben allerlei ouders uitgenodigd die niet uit de regio kwamen. Die vertelden hoe leuk het in Drenthe was en hoe mooi in Friesland. Zo werd het voor de klasgenootjes van Hanne en Wouter duidelijk dat er dialecten horen bij de plek waar je vandaan komt. Zelf hebben we nooit echt een thema gemaakt van dat accent. Het hoorde gewoon bij ons. Een accent vertelt waar je vandaan komt en daar is helemaal niets mis mee.”

Tussen Twents en Achterhoeks

“Mijn ouders zijn beiden geboren in een buurtschap bij Lochem, mijn vader in Nettelhorst en mijn moeder, Dinie Hid-dink, in Zwiep. Ze komen van de boerderij, maar kozen beiden voor een ander beroep. O, wat was mijn moeder trots toen ze een nieuwbouwhuisje kregen in de stad. Later sloeg dat helemaal om. Ze miste het platteland enorm. Misschien is ze daarom wel zo'n voorvechter geworden van de streektaal en de tradities op het platteland. Zo zat ze in besturen van diverse oudheidkundige verenigingen. Mijn

oma zat bij de plattelandsvrouwen, samen met een van haar naobers, Mina. Met diezelfde Mina heeft mijn moeder later de Vrienden van de Streektaal veur Lochem en Umgeving opgezet. Ook bij het Staringinstituut in Doetinchem maakte ze zich sterk voor het Achterhoekse dialect. Daarin werkte ze veel samen met streektaalverenigingen in Drenthe en Overijssel. Opvallend genoeg spraken we thuis nooit dialect met elkaar. Ik vermoed dat dat te maken

had met school. Dat mijn ouders niet wilden dat mijn broer en ik in de war raakten. Onderling en met mijn opa's en oma's spraken ze wel Achterhoeks. Zo heb ik het geleerd. Als ik in het oosten ben, praat ik ook nog graag dialect met vrienden. Door onze jaren in Twente is het een soort brommeltje geworden tussen Twents en Achterhoeks.”

Voordrachten in klederdracht

“Mijn vader overleed al jong, op zijn vijftigste. Vanaf dat moment stortte mijn moeder zich op het verenigingsleven. Ook had ze wekelijks dialectcolumns in de lokale krant, waarvoor ze uiteenlopende mensen interviewde. Zo vroeg ze een verloskundige hoe zij haar beroep vroeger uitoefende. Ze had een enorme drang om al die informatie over gebruiken en tradities op het platteland te bewaren. Die columns zijn gebundeld in boekjes. En toen ze eenmaal wist hoe dat werkte, heeft mijn moeder nog meer boeken geschreven, twaalf in totaal. Ze gaf in het hele land lezingen en voordrachten in het Achterhoeks. Daarbij trad ze vaak op in klederdracht. Hierdoor kwam ze in aanraking met allerlei verzamelaars van erfgoed. Zo kreeg mijn moeder eens een hele collectie Achterhoekse knipmutsen. Prachtig waren ze, en met zoveel aandacht gemaakt. Dan zei ze altijd 'dat is later voor jou Marieke, daar moet je heel zuinig op zijn'. Maar toen ze overleed, wist ik niet wat ik ermee moest. Tot ik onlangs in contact kwam met Jacco Hooikammer, conservator van het Openluchtmuseum in Arn-

hem. Hij heeft me een middag lang verteld over Achterhoekse klederdracht. Dat de rokken bijvoorbeeld een soort bezempje hebben langs de randen, zodat ze minder snel slijten. Zó boeiend. De knipmutsen zijn inmiddels in Arnhem, waar ze gedragen worden door het personeel. Dat had mijn moeder geweldig gevonden.”

‘IK BEN
VAN NATURE
BESCHEIDEN.
MISSCHIEEN IS
DAT WEL DE
ACHTERHOEKSE
IN MIJ’

Aarden in Leusden

“In het begin miste ik het oosten enorm. Familie en vrienden, de rust en de gemoedelijkheid. Ik had echt heimwee. Daarom heb ik me denk ik ook zo op die tuin gestort. De eerste jaren werkte ik wel tachtig uur per week om hier mooie borders te maken. Ik richtte een tuinclub op en begon vrij snel met het geven van bloemenworkshops aan huis. Zo leerde ik veel leuke mensen kennen en raakte ik bevriend met een aantal tuinvrouwen in de regio. Zoals mijn tuinbuuf, zoals ik haar noem. Met al deze mensen delen we de liefde voor tuinieren en het buitenleven, dat zorgt voor verbinding. Dat hielp ons om te aarden hier in Leusden. Wat ik echt niet mis uit de oosten, is de neiging om te oordelen over anderen. Mensen die negatief over je praten omdat je het podium durft te pakken bijvoorbeeld. Mijn moeder werd er zó onzeker van. ‘Wat zullen de mensen er wel niet van zeggen’, riep ze vaak. Als ik hier één ding heb geleerd, is dat ik zélf naar voren moest stappen. Anders raak je ondergesneeuwd. Ik ben van nature bescheiden. Misschien is dat wel de Achterhoekse in mij. Ik hoef

niet per se vooraan te staan. Maar soms is het goed om te zeggen wat je doet en denkt en mag je best naar voren treden. Daardoor krijg ik weleens het verwijt dat ik ben verwesterd. Maar dat vind ik zo'n negatief woord, verwesterd, veroosterd. Volgens mij kun je mensen alleen onderverdelen in aardig en onaardig.”

Knepertjes van oma

“Waar ik nog écht naar kan verlangen zijn de nieuwjaarsrolletjes van mijn oma uit Zwiep. Ik heb zelf een wafelijzer gekocht en probeer ze ieder jaar te maken. Met een glaasje citroenbrandewijn, zoals zij dat deed. En tóch zijn ze minder lekker. Het heeft misschien ook te maken met het hele gebeuren eromheen. Ik hielp mijn oma altijd met knepertjes bakken voor de hele buurt. Dat was zo gezellig. Wanneer ze nieuwjaar gingen wensen bij andere naobers, dan gingen die knepertjes mee.”

“Mijn moeder en ik hadden rond kerstmis onze eigen traditie. Dan maakten we tientallen kerstbakjes van groenmaterialen die we uit de tuin haalden. Mijn moeder bracht de bakjes langs bij

‘VERWESTERD, DAT VIND IK
ZÓ NEGATIEF, VOLGENS MIJ
KUN JE MENSEN ALLEEN
ONDERVERDELEN
IN AARDIG EN ONAARDIG’

mensen die het moeilijk hadden. Echt uit naastenliefde, een mooie eigenschap.”

“De liefde voor vaste planten heb ik geërfd van mijn moeder. In onze tuin staan ook nog een aantal planten uit haar oude tuin. Zoals een Phlox in een heel mooie lila kleur die ik nog nooit ergens anders heb gezien. Ze kocht hem ooit in de tuin van Ton ter Linden in Drenthe. Helaas zat er ook veel zevenblad in de kluit. Dus ieder jaar als hier het zevenblad ontluikt, denk ik even aan mijn moeder. Maar die Phlox is zó mooi dat ik het onkruid op de koop toe neem.”

Geen typische influencer

“Ik geniet er erg van om de liefde voor tuinieren en bloemschikken te delen met anderen. En om mensen hier te zien genieten. Ik denk dat het een soort missie is om te laten zien hoe gelukkig het werken met bloemen je kan maken. Dat je er troost uit kunt halen maar ook nieuwe energie, juist omdat je iets moois aan het maken bent. Het proces levert vaak prachtige gesprekken op. Om uit mijn eigen cocoonnetje op het landgoed te komen, zoek ik bewust de samenwerking op met andere mensen in de groenwereld. Die contacten inspireren me enorm.”

“Via mijn social media-kanalen heb ik een grote kring bloemenliefhebbers om me heen verzameld. Maar ik zie mezelf niet als een typische influencer. Ik sta met beide benen op de grond en voel me écht niet meer dan een ander omdat ik toevallig veel volgers heb. Daarin is Martin ook een fijne, nuchtere tegenhanger; die heeft niet zoveel met social media. Maar ik vind het gewoon ontzettend gaaf dat ik zo’n podium heb en dat ik daarmee zoveel mensen blij kan maken. En dat ik mensen aan elkaar kan verbinden. Mijn blog gebruik ik bijvoorbeeld om jonge mensen een soort zetje te geven in hun ondernemerschap. En ik vind het mooi dat ik op deze manier zo toegankelijk ben.”

Duurzaam tuinieren

“Een andere groene missie van mij is het uitdragen van het gebruik van bloemen uit de tuin. Omdat het leuk én duurzaam is. Ik voel daarin wel een verantwoordelijkheid naar mijn publiek. Zo promoot ik geen bloemen die in Kenia zijn gekweekt en tip ik mensen waar ze biologische, onbespoten bloembollen kunnen kopen. Tegelijkertijd vind ik dat we de bloemisten en kwekers niet in de steek moeten laten. Ik weet hoeveel aandacht er is voor het duurzaam telen van bloemen. Hoeveel kwekers, net als boeren, hun stinkende best doen om te verduurzamen. En dat daarin al heel wat mooie stappen zijn gezet. Maar het gaat langzaam. En als wij deze ondernemers nu ook nog massaal in de steek laten door geen bloemen meer te kopen, kunnen ze niet verder met veranderen. Ik moet er niet aan denken dat er over een tijdje alleen nog maar zijdebloemen verkrijgbaar zijn. Er gaat niets boven de geur en kleur van verse bloemen.” ■

MARIEKE IN 'T KORT

Naam: Marieke Nolsen

Geboorteplaats: Lochem

Leeftijd: 59 jaar

Beroep: Bloemist

Privé: is getrouwd met Martin en heeft twee kinderen, Hanne en Wouter. Woont in een voormalige ossenstal op landgoed Den Treek-Henschoten bij Leusden.

Bekend van: Marieke is met 29.000 volgers op Instagram én een succesvol eigen blog een van de grootste groene influencers van ons land. Daarnaast schreef ze drie boeken: *Marieke's Pluktuin* (2021), *Kerstkransen en Winterboeketten* (2023) en *Mijn Voorjaartuin* (2025). Ze verzorgt workshops aan huis en organiseert een paar keer per jaar open tuindagen. Ook geeft ze lezingen door het hele land over bloembinden en pluktuinieren.

Favoriete bloem: “Hortensia’s, vanwege hun veelzijdigheid en mooie, grote vormen.”

Favoriete boek van moeder: *Onderduikers in Zwiep* uit 1984.

Mooiste dialectwoord: “Het woord mangs gebruik ik regelmatig. Maar mooi vind ik ‘aait vedan’. Of: ‘wie goat altied vedan’. Je moet altijd verder gaan.”

Fijnste plekje in het oosten: “Ik geloof niet dat mensen in Vorden en omgeving door hebben hoe bijzonder Landgoed Hackfort is. Een wandeling door het stinzenbos in het voorjaar daar is echt beeldschoon. Ook landgoed Twickel is prachtig, we hebben er jaren met veel plezier gewoond.”

WINNEN?

Wil je het nieuwste boek *Mijn voorjaartuin* winnen, kijk dan snel bij de puzzel op pagina xx.

